

Geluid

Nella had aan onze vrienden gevraagd om na de training even langer te blijven. Iemand had hulp nodig bij een experiment onder water. Skubba kon helpen onder water en Fred zou zeker een handje kunnen helpen bij het opzetten van de proef. Ze had echter niet verteld wat het experiment was.

Cartoon: Peter Bostreels.

De twee jongens stonden in de inkomhal van het zwembad en lieten hun fantasie de vrije loop. "Zijn jullie Skubba en Fred?", hoorden ze plots achter hen.

Ze draaiden zich allebei om in de richting vanwaar de stem kwam.

"Ik ben Lloyd. Hoe gaat het met jullie?" (Nvdr: Dit verhaal is gebaseerd op een experiment uitgevoerd door Lloyd van Doorn).

"Goed", zeiden onze vrienden bijna in koor.

"Wat gaan we doen?", vroeg Fred. Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen.

"We gaan de snelheid van het geluid onder water meten. Ik moet dit voor school doen en jullie instructeur zei dat jullie wilden helpen".

"Moeten we daarvoor in het zwembad? Kan je dat niet in een glas water doen?", vroeg Skubba.

"Je zou dat inderdaad kunnen in een glas water. Maar dat zou veel moeilijker zijn en de resultaten zouden niet goed zijn".

"Waarom niet?", vroeg Skubba.

"Als je wil weten hoe snel je kan lopen, dan doe je dat toch niet met één stap? Je gaat

best een eindje lopen en kijkt hoe lang je er over doet. Met de afstand en de tijd kan je berekenen hoe snel je bent", verklaarde Fred.

"Ah ja", antwoordde Skubba, nog altijd niet zeker dat hij het begreep.

"Ok jongens, laat er aan beginnen", stelde Lloyd voor. "Het eerste wat we moeten doen is een watermonster nemen".

"Een monster?", Skubba begreep het niet.

"Gewoon een beetje water in deze fles doen. Dat noemen we een monster".

"Ah, dat dacht ik wel", mompelde Skubba.

"Terwijl Fred de fles vult, mag Skubba met deze thermometer de watertemperatuur meten", gaf Lloyd als opdracht.

Terwijl beide jongens hun werk nauwgezet uitvoerden, zette Lloyd al het materiaal klaar. Twee metalen staafjes die voor het geluid moesten zorgen, een onderwatercamera die als microfoon moest dienen en een lang koord om de afstand te meten. Zo met de camera konden ze zien wanneer het geluid vertrok en de microfoon zou hen vertellen wanneer het geluid toekwam. Met de tijd tussen start en aankomst kon Lloyd berekenen hoe snel 'geluid liep'.

Hij legde Skubba uit hoe hij de camera en de twee metalen staafjes op één lijn moest leggen. Samen maten ze de juiste afstand onder water af zodat ze wisten waar ze alles moesten neerleggen. Daarna maten ze alles opnieuw op, want de camera en de metalen staven moesten voor de 'wedstrijd' op de juiste afstand liggen.

Skubba mocht de camera aanzetten en Lloyd klopte een aantal keer met de metalen staven tegen elkaar.

Het experiment verliep goed en de jongens amuseerden zich. Lloyd moest thuis nog een paar dingen nakijken, maar hij was tevreden met het resultaat.

Het was gedaan. Nu nog alles opduiken en wegbergen.

Als ze terug in de inkom van het zwembad stonden, vroeg Lloyd hen of ze wilden helpen bij zijn volgend experiment. De snelheid van het geluid meten in een zwembad met zeewater.

"Bestaat dat: een zwembad gevuld met zeewater?", vroeg Skubba geïnteresseerd.

■

PATRICK VAN HOESERLANDE